

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jan Dvořáka soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a Mgr. Moniky Chaloupkové **ve věci žalobce: R.F., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4 147 00, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2014, č.j. KrÚ 48232/2014/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á právo na náhradu řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou krajskému soudu dne 1. 10. 2014 bylo zahájeno řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Rozhodnutím žalovaného bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 29. 4. 2014, č.j. Hl-5094/2014/ODP a napadené rozhodnutí uvedeného správního orgánu prvního stupně bylo

potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byly zamítnuty námitky proti záznamu 12 bodů v bodovém hodnocení žalobce a provedený záznam bodů v registru řidiče žalobce byl potvrzen. Podle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a následně shodně podle odůvodnění rozhodnutí žalovaného oznámil správní orgán prvního stupně dne 21. 1. 2014 žalobci v souladu s ustanovením § 123c odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 26. 1. 2014 podal žalobce námitky proti záznamu v bodovém hodnocení řidiče. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí námitek žalobce bylo napadeno blanketním odvoláním, které přes výzvu správního orgánu prvního stupně nebylo doplněno.

Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci revizního principu s odkazem na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Odvolací orgán tak přezkoumal správnost jednotlivých záznamů a příslušných rozhodnutí, když v tomto ohledu neshledal žádná pochybení. Jednalo se celkem o 4 záznamy, a to: Nedání přednosti v jízdě dne 24. 2. 2012 - 7 bodů - (rozhodnutí Městského úřadu v Chrudimi č.j. CR 040100/2012ODP/Če); překročení rychlosti dne 3. 11. 2012 – 2 body (bloková pokuta uložena Městskou policií Hlinsko), překročení rychlosti dne 14. 8. 2013 – 2 body (bloková pokuta uložena Městskou policií Skuteč); překročení rychlosti dne 11. 1. 2014 – 3 body (bloková pokuta uložena Městskou policií Hlinsko).

Žalobce napadl žalované rozhodnutí včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 s.r.s.).

Žalobní body:

Žalobce tvrdí zásadní procesní pochybení, když správní orgán prvního stupně nezaslal žalobci oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední podle § 46 odst. 1 správního řádu. Žalobce proto namítá, že bylo rozhodnuto mimo správní řízení a nemůže se jednat *de iure* o správní rozhodnutí. Žalobce odmítá právní názor, že správní řízení bylo zahájeno podáním námitek žalobce. Pokud by však krajský soud aproboval nastíněný právní názor, tvrdí žalobce, že nebyl o zahájení správního řízení vyrozuměn, ani nebyl poučen o procesních právech, která mu přísluší. Žalobce v uvedeném spatřuje nicotnost správního rozhodnutí.

Dále žalobce namítá vadu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když mělo být rozhodnuto nikoliv o jednom záznamu, nýbrž jednotlivě o všech záznamech ve vztahu k žalobci. Dle žalobce není z výroku zřejmé, které konkrétní záznamy byly potvrzeny. Rozhodnutí je tak dle žalobce nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Nebylo dále rozhodnuto o provedení záznamu bodů ke konkrétnímu datu, dosažení 12 bodů ke konkrétnímu datu tak dle žalobce zůstalo nejasné. Žalobce tak má za to, že přezkum námitek nebyl správním orgánem prvního stupně proveden v plném rozsahu.

Žalobce namítá, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z vyplněných pokutových bloků, aniž by se z nich, či z jiných dokumentů podávalo, že žalobce byl řádně poučen o možnosti projednání přestupku ve správním řízení. Žalobce tvrdí, že nebyl poučen o ztrátě možnosti odvolání ve smyslu § 84 zákona o přestupcích. Žalobce k prokázání svého tvrzení navrhl důkaz svědeckou výpovědí všech zasahujících policistů.

Žalobce namítá nedostatečnou právní úpravu blokového řízení ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod, tj. na přezkum zákonnosti udělení blokové pokuty. Žalobce tvrdí, že Policie ČR zpravidla řidiče nepoučuje o jeho procesních právech a za ústavně konformní by považoval, pokud by na pokutovém bloku bylo uvedeno dle něj řádné poučení s výslovným uvedením ztráty práva na odvolání a na přezkum věci soudem. Žalobce tvrdí, že v tomto ohledu nebyl řádně poučen, proto navrhl, aby soud pokutové bloky neuznal za způsobilé podklady pro záznam bodů k tíži řidiče.

Žalobce tvrdí procesní vadu postupu žalovaného, když výzva k odstranění vad odvolání ze dne 3. 6. 2014 byla zaslána na korespondenční adresu zmocněnce žalobce podle registru obyvatel, nikoliv na jeho elektronickou adresu. Zmocněnec žalobce se však na oné korespondenční adrese nezdržuje, žalobce tak má za to, že žalovaný svým postupem porušil ustanovení § 19 odst. 3 a § 20 odst. 1 správního řádu. Jako důvod uvedeného kritizovaného postupu žalobce uvádí, že neuznává listinu ze dne 16. 4. 2014, v níž správní orgán prvního stupně poučil zmocněnce žalobce o tom, že nebude-li v souladu s ustanovením § 19 odst. 8 správního řádu nejpozději následující pracovní den potvrzeno převzetí písemnosti podáním s uznávaným elektronickým podpisem, bude správní orgán doručovat, jako by o doručení na elektronickou adresu nebylo požádáno. Doručení tohoto upozornění však neměl správní orgán prvního stupně potvrzeno. Žalobce tvrdí, že správní orgány, jestliže dále doručovaly na korespondenční adresu zmocněnce, pak porušily čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod: „*Státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon.*“

Žalobce tvrdí absenci evidenční karty řidiče ve správním spise, žalobce tak nevěděl, jaké konkrétní přestupky žalobce byly do jeho evidenční karty zaznamenány. Přezkum správních orgánů tak považuje za ryze formální.

K podkladu - rozhodnutí Městského úřadu v Chrudimi ze dne 25.6.2012, č.j. CR 040100/2012 ODP/Če - žalobce namítá, že si správní orgán nevyžádal originál rozhodnutí s doložkou právní moci a dále, že si nevyžádal originál správního spisu.

Ohledně podkladu - pokutový blok Série AG/2009, č. bloku G 0705005 vystaveného Městskou policií Hlinsko - žalobce namítá, že se jedná o nekonkrétní podklad co do místa spáchání přestupku, neboť místo skutku je vymezeno názvem ulice Poličská, přičemž tato ulice je dlouhá 633 m, tedy vymezení místa skutku považuje žalobce za nedostatečně určité, s ohledem na neuvedení směru jízdy a bližšího místního vymezení. K uvedenému tvrzení navrhl žalobce důkaz čtením délky ulice Poličská z mapy, či internetové aplikace www.mapy.cz. Žalobce se odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 23. 11. 2010, č.j. 4 As 28/2010-56 a na rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, které se vztahují k otázce podrobnosti míry místního vymezení přestupku. Obdobně se žalobce odkázal na komentář k trestnímu řádu zpracovaný prof. JUDr. P. Šámalem Ph.D., a kol.

Za nerozhodnou považuje žalobce tu okolnost, že se na pokutový blok podepsal. Tvrdí, že vyslovil souhlas s projednáním věci v blokovém řízení, nikoliv se správností výroku na pokutovém bloku. Žalobce dovozuje, že pokutový blok nemůže být podkladem pro provedení záznamu bodů.

Ohledně podkladu - pokutový blok Série GF/2013, č. bloku F 0947083 vystaveného Městskou policií Skuteč dne 14. 8. 2013 - žalobce namítá, že jej nelze považovat za podklad pro zápis bodů, a to pro neurčitost a nekonkrétnost uvedení místa přestupku - ulice Jiráskova, přičemž délka ulice je minimálně 265 m. K uvedenému tvrzení navrhl žalobce důkaz čtením délky ulice Jiráskova z mapy, či internetové aplikace www.mapy.cz.

Ohledně podkladu - pokutový blok Série GE/2013, č. bloku E 0080619 vystaveného Městskou policií Hlinsko dne 11. 1. 2014 - žalobce namítá, že jej nelze považovat za podklad pro zápis bodů pro neurčitost a nekonkrétnost uvedení místa přestupku - obec Čertovina, silnice I/34, přičemž délka uvedené pozemní komunikace činí minimálně 1,4 km. K uvedenému tvrzení navrhl žalobce důkaz čtením délky uvedeného úseku z mapy, či internetové aplikace www.mapy.cz.

Žalobce považuje za vadu řízení tu skutečnost, že nebyl poučen o možnosti namítat podjatost úřední osoby. Důvody podjatosti neuvádí s tím, že by k nim soud nemohl přihlížet.

Žalobce navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na svém právním názoru vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí. Uvedl, že uvedené řízení je zvláštním typem správního řízení, když má za to, že správní řízení bylo zahájeno doručením oznámení o dosažení 12 bodů jako první listiny. Odmítá přitom povinnost zasílat další listinu, již by byl účastník vyrozumíván o zahájení správního řízení. K podobě výroku uvádí, že zákon nepožaduje přesnou formu výroku. Výpis z evidenční karty řidiče je pouze stručným obsahem podkladových listin, není tudíž povinnou součástí spisového materiálu. Žalobce si byl vědom, které konkrétní záznamy byly podkladem přezkoumání, neboť se k nim podrobně vyjadřuje a napadá je.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Přezkoumání věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), když po projednání věci dne 14. 1. 2015, kdy z důvodu nadbytečnosti nebylo provedeno dokazování navržené žalobcem (výsledky zasahujících policistů, prokazování délky jednotlivých ulic, v nichž došlo k přestupkům), dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a potažmo rovněž s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrval rozhoduje NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne

2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

Krajský soud nesdílí názor žalobce, že bylo nutno vyrozumívát o zahájení správního řízení, naopak zastává názor prezentovaný žalovaným, že řízení bylo zahájeno doručením oznámení o dosažení 12 bodů. Jako lichou tak krajský soud vyhodnotil vznesenou námitku žalobce, že bylo rozhodnuto mimo správní řízení, a tudíž, že se jedná o nicotné rozhodnutí. Pokud jde o procesní práva žalobce, a to konkrétně o to, zda byl žalobce v průběhu správního řízení řádně poučen, uvedené vyplývá právě již ze samotného oznámení o dosažení 12 bodů ze dne 21. 1. 2014, které bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 22. 1. 2014. To, že žalobce uvedenému poučení porozuměl, je logicky doloženo tím, že podal námitky a nechal se ve správním řízení zastoupit zmocněncem. Dále bylo zmocněnci žalobce zasláno, a to poštou a rovněž elektroniky, vyrozumění o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, a to podáním vypraveným dne 20. 3. 2014, když toto podání obsahovalo poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 24. 2. 2014 byla zmocněnci žalobce pořízena kopie správního spisu. Rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahovalo poučení o možnosti podat odvolání, čehož žalobce následně využil. Ve správním spise je založeno žalobcem již uváděné sdělení správního orgánu prvního stupně o tom, že nebude-li převzetí elektronické zásilky řádně doloženo, bude správní orgán doručovat na korespondenční adresu, neboť uvedený způsob doručování nepřispívá k rychlosti správního řízení. Výzva k odstranění nedostatků odvolání byla zmocněnci žalobce odeslána dne 5. 6. 2014, přičemž obsahovala řádné poučení podle § 37 odst. 3 správního řádu. Za daného stavu věci krajský soud neshledal žádné procesní pochybení při zajištění procesních práv žalobce, naopak obsahem správního spisu, právě citovaného, bylo prokázáno, že žalobce byl v průběhu správního řízení o svých procesních právech řádně poučován.

Jde-li o námitku doručování zmocněnci žalobce na korespondenční adresu, má krajský soud za to, že bylo prokázáno, že správní orgány projevíly snahu zmocněnci žalobce vyhovět, když na elektronickou adresu bylo správním orgánem prvního stupně doručováno, avšak s ohledem na to, že zmocněnec nespolupracoval, když přijetí elektronického podání přes výzvu správního orgánu náležitě nepotvrdil, nelze správním orgánům vytýkat jejich postup, když přes upozornění zmocněnce jemu doručovaly na korespondenční adresu. Tedy zmocněnec žalobce věděl, že mu bude doručováno na korespondenční adresu, tudíž měl svoje další procesní kroky přizpůsobit řádnému zastupování žalobce. Uvedený postup byl v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 správního řádu, neboť z dosavadního postupu ve věci vyplynulo, že doručování na elektronickou adresu by nepřispělo k urychlení řízení, přičemž o tom byl zmocněnec žalobce poučen.

K námitce žalobce, že mělo být rozhodnuto o každém jednotlivém záznamu, krajský soud uvádí, že z obsahu správního spisu, když zmocněnec žalobce si pořídil kopii, bylo zcela nepochybné, o jaké záznamy se jedná, tedy jeho tvrzení, že ani nevěděl, o jakých záznamech se řízení vede, nemůže obstát. K otázce formulace výroku rozhodnutí o zamítnutí námitek je dále na místě uvést relevantní právní úpravu.

Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu: *Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a*

provedený záznam potvrdí. Podle § 124 odst. 5 zákona o silničním provozu: Obecní úřad obce s rozšířenou působností k) provádí v registru řidičů záznamy o počtech bodů dosažených řidiči v bodovém hodnocení a o odečtu bodů, l) projednává námitky a rozhoduje ve věci záznamu o počtu řidičem dosažených bodů v bodovém hodnocení. Krajský soud má za to, že požadavek vznesený žalobcem na uvedení zamítnutí námitek do každého jednotlivého záznamu, jsou-li zamítnuty všechny námitky, by byl příkladem ryze formálního výkladu práva, založeného striktně a bezdůvodně na jazykovém výkladu práva. Krajský soud se tak ztotožňuje s názorem žalovaného, že použitá formulace výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ob stojí v posouzení jeho zákonnosti, když zejména jsou jednotlivé podklady uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. K nepřijatelnosti striktního jazykového výkladu krajský soud odkazuje na nalézací činnost Ústavního soudu. Např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2427/12 ze dne 1. 2. 2013: „Ve své rozhodovací činnosti se Ústavní soud vícekrát zabýval otázkou ústavně konformního výkladu práva. Konstatoval, že neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97 ze dne 17. 12. 1997 (N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.)]. Obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku; je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci. Povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 (N 13/7 SbNU 87; 63/1997 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 19/98 ze dne 3. 2. 1999 (N 19/13 SbNU 131; 38/1999 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 3/06 ze dne 6. 3. 2007 (N 41/44 SbNU 517; 149/2007 Sb.), nález sp. zn. I. ÚS 50/03 ze dne 13. 6. 2006 (N 120/41 SbNU 499), nález sp. zn. IV. ÚS 611/05 ze dne 8. 2. 2006 (N 34/40 SbNU 281)]. Jinými slovy řečeno, soudy musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Jestliže interpretace právní normy za použití jazykové metody výkladu vede k nerozumným výsledkům, zakládajícím neodůvodněnou nerovnost mezi subjekty, je namístě použít další výkladové metody, jako jsou metody výkladu systematického, logického, teleologického či historického, které by přiměřeně korigovaly interpretační výsledky plynoucí ze základního, nikoliv však jediného, výkladu jazykového. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ze dne 7. 9. 2010 (N 187/58 SbNU 647), bod 22, a nález sp. zn. II. ÚS 3168/09 ze dne 5. 8. 2010 (N 158/58 SbNU 345), bod 21].“

Ohledně námitek absence evidenční karty řidiče krajský soud souhlasí s žalovaným, totiž, že není důvodu, aby tato byla podkladem rozhodnutí, když je pouze výpisem o skutečnostech prokázaných v dané věci pravomocným rozhodnutím a pokutovými bloky, tedy, jak název sám „evidenční karta řidiče“ napovídá, má pouze evidenční charakter. Rovněž tak krajský soud nevidí zásadní pochybení ve věci, které by mělo vliv na zákonnost

vydaného rozhodnutí, spokojil-li se žalovaný s kopiemi podkladů vyžádaných od jiných správních orgánů, zejména když žalobce nenamítl jejich nesoulad s originály.

Ostatní námitky žalobce lze podřadit do skupiny námitek směřujících proti konkrétnímu rozhodnutí (námitka nedoložení právní moci) a proti konkrétním pokutovým blokům (námitky nedostatečného vymezení místa skutku a nedostatku poučení o ztrátě možnosti odvolání a soudního přezkumu s přesahem do ústavněprávní roviny - porušení čl. 36 Ústavy), když žalobce považuje za nerozhodné, že tyto pokutové bloky podepsal. K těmto námitkám krajský soud v první řadě uvádí, že je nutno vycházet z toho, že konkrétní námitky měl žalobce uvádět vždy v jednotlivém řízení.

K tvrzenému nedostatku právní moci ohledně shora citovaného správního rozhodnutí, pak je nutno uvést, že toto nabylo právní moci dnem 12. 7. 2013, což bylo potvrzeno zasláním doložky právní moci ze dne 13. 7. 2012 (čl. 10 spr. spisu).

Pokud jde o námitky do pokutových bloků, má krajský soud za to, že tím, že žalobce podepsal jednotlivé pokutové bloky, vyjádřil souhlas ne jen se způsobem vyřízení, jak tvrdí žalobce, nýbrž i s výsledkem, tedy výrokem tohoto „rozhodnutí.“ Není zde tedy místo ani důvod, aby se krajský soud zabýval tím, jakým způsobem mu konkrétní policisté sdělili poučení o jeho procesních právech, a o tomto provedl jejich výslechy. Krajský soud rovněž neshledal rozpor s čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Pokud jde o místní vymezení skutku na pokutových blocích, nelze dle krajského soudu, a to ani s odkazem na citovanou judikaturu, dovodit tak flagrantní pochybení, které by vedlo k nepoužitelnosti pokutového bloku jako podkladu pro oznámení o dosažení 12 bodů. Odkazy žalobce na judikaturu ohledně vymezení místa skutku považuje krajský soud za účelové a důkazní návrhy ohledně délky ulic za zcela irelevantní, když žalobce sám ani netvrdil, že by bylo možno jednotlivé skutky zaměnit s jinými konkrétními skutky, přičemž o to právě u vymezení skutku jde. Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02), je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem, vymežit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem a aby tudíž byla dodržena zásada „*ne bis in idem*“ (ne dvakrát v téže věci). Vyjdeme-li z premisy nutnosti splnění kritérií na udržení totožnosti skutku, pak lze v konkrétních případech za zcela individuálních podmínek tolerovat nepřesnosti v dílčím vymezení skutku, které nenarušují jeho nezaměnitelnost, jak to ostatně vyplývá z judikatury trestních soudů i správních soudů v čele s NSS.

Tak např. podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, čj. 16 A 1/2011-73: „*Rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i s uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty.*“

Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2004, čj. 30 Ca 52/2002-44: „*Také výrok meritorního rozhodnutí ve věci „jiného správního deliktu“ musí obsahovat vymezení konkrétního skutku, který je důvodem uložení sankce, tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným (per analogiam § 77 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 120 odst. 3 trestního řádu).*“

Podle rozsudku NSS ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004-55: „*Při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, **je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí.** Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud, který takové rozhodnutí přezkouvá ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. posoudit, **zda uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu zpravidla nebude, je-li skutek, v němž je spatřován jiný správní delikt, odpovídajícím způsobem popsán v odůvodnění rozhodnutí.***“

Pokud jde o námitku, že žalobce nebyl poučen o možnosti namítat podjatost úřední osoby lze uvést, že žalobce se nechal zatupovat zmocněncem, a bylo na něm, aby si zvolil takovou osobu, která jej bude zastupovat řádně. Nadto žalobce v průběhu správního řízení nejen, že nevzněl kvalifikovanou námitku podjatosti, a to ani v žalobě, ale z obsahu správního spisu ani nelze dovodit, jakkoliv vyjádřenou nespokojenost s jednáním úřední osoby. Za popsání stavu považuje krajský soud uvedenou námitku za zcela nepřípadnou.

Krajský soud tak rovněž s ohledem na vše shora uvedené neshledal důvodnou námitku žalobce o přesahu výkonu státní moci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, když dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Krajský soud na tomto místě upozorňuje na relevantní soudní judikaturu ohledně rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13/ případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i např. tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „...*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3.

7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. ledna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová